

רותי סמרטוטי והצבע

כשהגיע זמן הניקיון הגדול אמא של צילה החליטה שצריך לצבוע מחדש את חדר הבובות ולשים טפטים חדשים. לכן כל הבובות הונחו בערבוביה על אחד המדפים הגבוהים. צילה רצתה לבוא ולהשכיב אותן במיטות, אך הצבעים אמורים היו לבוא מוקדם בבוקר ואמא החליטה שהטוב ביותר

יהיה לשים את המיטות בארון. כל המיטות נסגרו בארון, אחת על גבי השניה, והבובות הונחו על המדף הגבוה. כשהכל נרגע בלילה, רותי סמרטוטי ששכבה

למטה, תחת ערמת בובות, התחילה להתלונן. "צמר הגפן שבגופי נעשה שטוח כמו לביבה" אמרה רותי סמרטוטי, אך למרות שרגלו של חייל הבדיל מונח היה על פניה, החיוך שלה נשאר כמו קודם.

הבובות התחילו לזוז, כדי שרותי סמרטוטי תוכל לשבת. "אא, זה כבר יותר טוב" אמרה כשהיא מותחת את ידיה ואת רגליה כדי לישר את הקמטים ומסדרת את שמלתה.

"אני אשמח מאוד כשיהיה כבר בוקר" היא אמרה בסוף "כי אז צילה גבירתנו תוציא

אותנו לחצר ונשחק תחת העצים."

וכך הבובות ישבו ודיברו, עד שבבוקר הצבעים באו לעבוד.

אחד הצבעים, בחור צעיר, שראה את הבובות, הושיט יד ולקח את רותי סמרטוטי מהמדף.

"ראה את בובת הסמרטוטים הזו, ג'ים" אמר לאחד הצבעים האחרים "היא ממש נחמדה" והוא לקח את ידיה של רותי סמרטוטי ורקד איתה כשהוא שורק מנגינה עליזה.

תמיד כשרותי סמרטוטי הייתה מאושרת.
אך הבחור הצעיר זרק את רותי סמרטוטי
פעם אחת יותר מדי וכשהיא ירדה לא הצליח
לתפוס אותה, והיא נפלה עם ראשה ישר לפח
צבע.

"אמרתי לך!" אמר הצבע המבוגר "ראה מה
יהיה עכשיו".

"וי, הרי לא התכוונתי לכך" אמר הצעיר "מה
נעשה איתה?"

"מוטב שתשים אותה חזרה על המדף" ענה
השני.

וכך רותי סמרטוטי הוחזרה למדף, כשצבע
מטפטף מראשה ועל שמלתה.

אחרי ארוחת בוקר צילה נכנסה לחדר הבובות
וראתה את סמרטוטי מכוסה כולה בצבע. היא
התחילה לבכות.

הצבע הצעיר סיפר לה מה קרה, וכמה הוא
מצטער על כך. "אם תסכימי" אמר "אקח
אותה הביתה, אנקה אותה ואחזיר אותה
מחרתיים."

וכך רותי סמרטוטי נארזה בערב בעיתון

עקבות רגליה של רותי סמרטוטי נגעו ברצפה
והיא נהנתה מאוד. בובות אחרות ישבו על
המדף והביטו ישר לפניהן, כי הרי אסור
להראות לאנשים מבוגרים שהן ממש חיות.

"מוטב שתחזיר

אותה על המדף"

אמר אחד האנשים

האחרים "אחרת

הילדה הקטנה תכעס

עליך! אני חושב

שהיא אוהבת את

הבובה הזו יותר מכל

האחרות!"

אלא שהצבע הצעיר

המשיך לרקוד עם

רותי סמרטוטי והעיף

אותה הנה והנה,

וצחק כאשר היא הסתובבה כך. בסוף התחיל

לזרוק אותה באוויר ולתפוס בחזרה בידיו.

רותי סמרטוטי נהנתה מאוד כשעפה כך ליד

מדף של הבובות והן חייכו אליה כי שמחו

אמרה הבובה האינדיאנית.
וכך הבובות דיברו ביניהן במשך כל הלילה,
אבל ביום, כשהצבעים היו בחדר, הן שתקו.
אחרי עוד יום סמרטוטי הגיעה הביתה
והבובות חיכו באי-סבלנות ללילה, כי רצו נורא
לראות אותה ולדבר עם רותי סמרטוטי. בסוף
הצבעים עזבו ושקט שרר בבית. צילה נכנסה
ושמה את רותי סמרטוטי על המדף, יחד עם
שאר הבובות.

"ספרי לנו הכל, רותי סמרטוטי היקרה!" קראו
הבובות.

"הו, אני כל כך שמחה שנפלתי לצבע" אמרה
סמרטוטי אחרי שחיבקה את כל הבובות
"נהניתי כל כך. הצבע לקח אותי לביתו וסיפר
לאמא שלו איך קרה שאני מכוסה כולי בצבע,
והיא הצטערה מאוד. היא לקחה מטלית
וקודם כל נגבה את העיניים שלי ואז ראיתי
שהיא גברת יפה מאוד, עם פנים חמודים.
היא לקחה קצת חומר ניקוי והורידה את
מרבית הצבע מפניי."

"אבל אתן יודעות" המשיכה רותי סמרטוטי

ונלקחה משם. כל הבובות היו עצובות מאוד
בלילה, כי רותי סמרטוטי לא הייתה איתן.
"סמרטוטי המסכנה! יכולתי לבכות כשראיתי
אותה מכוסה כולה בצבע!" אמרה הבובה
הצרפתייה.

"היא בכלל לא נראתה כמו רותי סמרטוטי
הישנה שלנו" אמר חייל הבדיל. הוא ניגב את
דמעותיו מעיניו, כדי שלא יפלו על הזרועות

שלו ואלה לא יחלידו.
"הצבע כיסה את החיוך היפה שלה ואת האף
ולא ניתן היה לראות את הצחוק שבעיניה"

שהרגשתי קצת משונה, והמחשבות שלי התחילו להתפזר. היא השאירה אותי בסל התפירה שלה בלילה, ולמחרת בבוקר תלתה אותי על חבל כביסה אחרי שהורידה ממני את שארית הצבע.

ומה אתן חושבות קרה כשהייתי כך תלויה על חבל?" "לא נוכל לנחש אף פעם!" קראו הבובות. "בא שוקי, הזרזיר היקר, והוציא ממני עוד צמר גפן כדי לרפד את הקן שלו שם, בסוכת הגפן." "כמה מתוק!" קראו כל הבובות.

"אכן כך" אמרה רותי סמרטוטי "הייתי מאוד שמחה על כך. ואז הגברת החמודה באה ולקחה אותי הביתה. היא מילאה אותי בצמר

"הצבע נספג דרך בד ראשי ועשה את צמר הגפן בפנים דביק ורטוב כולו, ולא יכולתי לחשוב בבהירות. וגם השערות שלי מכוסות היו בצבע. אז הגברת החמודה הורידה את כל השערות שלי, ולחתכה את הראש והוציאה את צמר

הגפן הספוג. זה הקל מאוד עלי, למרות

גפן נקי וחדש, כולי מהברכיים ועד הראש,
ותפרה אותי מחדש ושמה שערות צמר חדש
על ראשי ו.. ו.. אבל זה סוד!" אמרה רותי
סמרטוטי.

"או!" קראו הבובות "ספרי לנו את הסוד" והן
באו קרוב, קרוב אל רותי סמרטוטי. "טוב, אני
יודעת שלא תספרו לאף אחד, אז אגיד לכן
את הסוד ומדוע החיוך שלי יותר רחב מאשר

קודם" אמרה רותי סמרטוטי.
הבובות כולן אמרו שחיוך של רותי סמרטוטי
הוא באמת רחב בשני סנטימטר ממה שהיה
קודם.

"כשהגברת שמה את צמר הגפן החדש
בגופי" סיפרה רותי סמרטוטי "היא ניגשה
לארון וחזרה עם שקית ניר. ומהשקית הוציאה
עשרה או עשרים לבבות סוכר עם מימרות
עליהן, והיא חיפשה ביניהן עד שמצאה אחד
אדום ויפהפה, אותו תפרה בתוך צמר הגפן
שבי! זה הסוד ולכן אני כל כך מאושרת!
תרגישו אותו כאן" אמרה רותי סמרטוטי. כל
הבובות יכלו להרגיש בלב סוכר החדש של
רותי סמרטוטי והן שמחו יחד איתה.
אחרי שהן חיבקו זו את זו ואמרו זו לזו "לילה
טוב" והתכוננו לישון, חייל הבדיל שאל "אולי
יכולת לראות מה הייתה המימרה שעל הלב
החדש שלך, רותי סמרטוטי?"
"הו, כן. הייתי כל כך שמחה ששכחתי לספר
לכן. על הלב היה כתוב באותיות כחולות
ויפות "אני אהבת אותך"."